

Långfredagen 2024

Ave Crux, Spes Unica – så står det i en hymn från kyrkans första tid – Var hälsat kors, vårt enda hopp. Just idag på långfredagen vill vi därför hylla och ära Jesu heliga kors. Vi vill tillbe vår korsfäste Herre, som ger oss hopp när livet är som värst och svårast. Hoppets låga får aldrig slockna inom oss. Det är kanske en av nutidens största frestelser och svårigheter att man så lätt förlorar hoppet. I en värld där krig och konflikter bara tycks öka, där förtryck och förstörelse brer ut sig mer och mer har hoppet blivit en bristvara. Samtidigt är det just då som hoppet kan bryta igenom och förändra allt. Det slog mig när jag förra året fick besöka ett land i krig, Ukraina, att människor ändå hade hopp. Samtidigt kan vi se att i vårt till synes så trygga Sverige, många, inte minst bland de unga, verkar modlösa och uppgivna och lever utan hopp. Det är en av kyrkans största uppgifter idag att väcka hopp till liv och hjälpa människor att lita på Jesu heliga kors, vårt enda hopp.

I dagens kollektbön bad vi: ”genom Kristi lidande har du brutit människans förbannelse under synd och lidande”. När Fadern sänder sin Son till oss får han dela vår utsatthet under synd och lidande. Han får själv gå igenom hela mänsklighetens dödskamp och dödens fasa genom att ta på sig korset. Han får inom sig erfara den tomhet och intighet som berövar så många människor livsmod och viljan att leva. Han får dela det värsta som vi människor kan råka ut för. För att visa sin solidaritet med en mänsklighet som plågas, som torteras, som förtrycks och utsätts för fasansfulla ting tar han på sig korset. Inifrån vill han dela denna syndens förbannelse för att bryta de onda makternas herravälde och förvandla det till välsignelse och frälsning för oss. Vi kan aldrig helt fatta korsets logik med vårt mänskliga förstånd. Vi kan bara falla ner på knä och kyssa korsets heliga träd som blivit livets och härlighetens träd, eftersom Gud själv har velat dela vår mänskliga verklighet i alla dess smärta och plåga.

”Vad är sanning?” (Joh 18:38), frågade Pontius Pilatus. Samma fråga hör vi ständigt, i alla tider och miljöer. Svaret är alltid och överallt: Jesus Kristus. I honom får vi möta själva Sanningen. Det är en person, en gudomlig person som blivit människa för att ge oss det ljus vi behöver för att leva och det hopp vi behöver för att kunna dö. Hela vårt liv går ut på att låta oss övertygas om att vi bara kan finna det som är sant och äkta i honom. Det kan ta tid och kosta oss blod, svett och tårar att bli helt övertygade om att det bara är i och genom honom som vi kan veta vad som är sant. Och sanningen är alltid korsfäst. Sanningen sätts i fråga och förnekas. Sydens och intighetens förbannelse släpper inte så lätt sitt herravälde över vår värld och våra hjärtan. Därför måste vi gång på gång omvända oss och överlåta oss till Jesus som är vår och hela världens sanning. Vårt hjärta är ofta ett slagfält, där sanning och lögn, synd och helighet, förbannelse och

välsignelse kämpar om herraväldet. Samma sak ser vi i samhället, i hela vår av synden sargade värld. Därför kan vi bara falla ner i tro, hopp och kärlek idag och kyssa korsets heliga trä, där han som är själva Sanningen lider och dör för att leda oss alla fram till det sanna och eviga livet.

”Jag är törstig” (Joh 19:28), säger Jesus när han hänger på korset. I alla de hus som moder Teresa av Calcutta har stiftat står det ”I thirst” på väggen i kapellet. Jesus törstar och längtar efter oss. Han längtar efter att dela med sig av sin frälsande kärlek. Han står inte ut med att se hur vi riskerar att bli kvar under den förbannelse som synd och intighet innebär. Hela vårt liv förändras när vi inser att den lidande Jesus lider mer av att se vår likgiltighet, vår fångenskap under lögn och villfarelse, än av sitt eget lidande. Vi kan alla öppna oss och låta hans kärlek strömma in i vårt hjärta, så att vår egen törst efter kärlek och sanning blir släckt. Det är bara Jesus som kan mätta vår djupaste hunger efter sanning och mening i livet. Det är bara Jesus som kan släcka vår törst efter att bli oändligt älskade. När människor väl låter honom älska och frälsa dem, blir det också deras stora längtan och törst att alla de andra skall få ta emot honom, alla de som lever i mörker och hopplöshet, under syndens och intighetens förbannelse. Då törstar de efter att bli Jesu medarbetare och redskap. ”För dem består äran”, skriver Teresa av Avila, ”i att kunna vara till någon hjälp för den Korsfäste, särskilt när de ser hur ofta han blir förorättad och hur få det är som verkligen är måna om hans ära och avstår från alt annat”.

Vi kan alla vara ”till någon hjälp för den Korsfäste”. Genom vårt dop är vi inlemmade i Kristi mystiska kropp, som ständigt tillber hans korsfästa kropp och hämtar näring i hans eukaristiska kropp och blod. Vi utgör alltså Kristi mystiska kropp och är oupplösligt förenade med honom. Han vill handla genom oss. Han vill förmedla sin sanning och frälsning genom oss. Han ser oss som verktyg och redskap som får förmedla hans kärlek till denna värld, som så ofta sitter fast i synd och intighet. Därför får vi falla ner inför Kristi heliga kors och kyssa det i tacksamhet och glädje, eftersom den Korsfäste har gjort oss till sina medhjälpare.

”Det är fullbordat” (Joh 19:30), säger Jesus innan han böjde ner huvudet och överlämnade sin ande åt sin Fader. Genom sin död på korset har Jesus återlöst världen. Han har fullbordat sin uppgift att frälsa oss och öppna evighetens och härlighetens portar för oss alla. Därför kan vi alltid leva i hopp och förtröstan. Han har gjort allt för oss och för hela världens frälsning. Samtidigt måste alla ta emot denna nåd och låta honom fullborda sitt verk i dem. Dag efter dag får vi bejaka detta och låta honom fullända och fullborda det som han har påbörjat. Därför kan vi alltid leva i hopp, hur livet och tillvaron än gestaltar sig. Därför vill vi idag falla ner i tillbedjan och kyssa korset: *Ave Crux, Spes Unica...*